

Oteli smo lisici zalogaj iz usta.
Piše: Ante Đikić / lovacki savez- hb. ba/ TC
Sjećam se dobro kao da se dogodilo jučer, a ne davne 1978. godine i to točno na sv. Iliju. Ranom zorom mater me probudila, valjalo je kravama poći. Osvanulo je prekrasno srpanjsko jutro, na nebu ni jednoga oblačka, a sunce je na majčicu zemlju već slalo svoje užarene zrake kao da je podne. Bilo je sparno i vruće, a preda mnom i tetkom Ružom nije bila baš lagana zadaća. Valjalo je taj dan pred soboom potjerati četrdeesetak krava, napasti ih, te navečer vratiti kući. Istu zadaću taj dan imao je i moj imenjak Ante kojeg je zapao red zaljičkim kravama. Nakon što je svit istjerao krave lagano smo ih potjerali pred sobom iznad Mukinje nedaleko od Šimića. Odredište toga dana bili su nam Kalovi i Dočići.
Dok smo lagano odmicali iznad Mukinje, u još usnulom Zaljiću nastala je uzbuna u nečijem kokošinjcu. Kokodakanje je bilo toliko glasno da je nadjačalo sva ona silna zvona i bronze koje mi i danas odzvanjaju u ušima. Stadosmo svih troje, kad odjednom pred nama pozamašna teta lija u zubima nosi poveću kokoš. Uzalud joj mlataranje krilima, nije joj bilo spasa jer joj je glava bila već odgrizena. U tom trenutku nas troje uz pomoć pastirskih pasa kletog Pute Raškovića, Naninog Luxsia, Pilipovića Bobija i mojega Lesija stjerasmo liju u tjesnac. Vidjevši da je vrag odnio šalu ispusti ona kokoš i ode bez traga spašavajući glavu. Na brzinu donesosmo odluku da kokoš od neke dvije kile ponesemo i da je ispečemo. U tom trenutku nismo ni pomišljali na bjesoću nego na dobar čobanski ručak. Antu vratismo kući po sol, a mi krave potjerasmo put Kalova i Dočića.
Po dolasku na lokvu Bovan krave se napojiše i same se zaputiše u debelu hladovinu, duboko u šumu. U međuvremenu je i Ante donio sol kako bismo mogli posoliti kokoš na ražnju. Ja sam se zaputio put Tušića čatrnje te u bocunu donio vodu za oprati je. Očerupali smo je poprilično dobro, a ono malo preostalog perja spalili smo na vatri koju smo odmah po dolasku naložili. Oštrom čakijom rastvorili smo je uzduž, kad unutra puno sitnih jajašaca i jedno veliko koje je to jutro trebalo van. Odmah sam ga jamio te s užitkom popio. Nakon toga kokoš uredno osoljena završi na liskovu šćapu i na vatri. Malo po pomalo meso je poprimilo zlaćanu boju, a miris pečenja tjerao je pljuvačku na usta. Uz pečenu kokoš tog dana našlo se tu još puno lipe rane u naša tri čobanska torbačića: slanina, sir, pršut, kuvana jaja, mlaćenice pa i soka. Za nekih sat i pol vremena kokoš je bila pečena, a zalogaji su bili tako slasni da joj i današnja Cekinova nije bila ravna. Za vrijeme ručka stalno smo govrili da za ovo nitko ne smije znati osim nas i crne zemlje. Pošto je od tada proteklo puno vremena držim da je ovo prešlo u zastaru pa kroz ovu pričicu vama kolegama lovcima prenosim kako taj dan lisica i lisičići ostatoše bez slasnoga obroka, a nas troje punih želuca navečer dotjerasmo krave iz paše punih vimena. Danas u šali znam reći da su to bili moji lovački počeci.